

Arrest

nr. 348 912 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. RAJA
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 27 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2026 met referentienummer 136797.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. RAJA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 augustus 2025 een aanvraag in met het oog op gezinshereniging met zijn twee minderjarige Belgische kinderen.

1.2. Op 27 januari 2026 werd de aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de visumaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 10, 10bis, 40bis, 40ter of 57/34, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Overwegende dat op datum van 12/08/2025 een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend op naam van I. R. I., geboren op [...]10/1987, van Pakistaanse nationaliteit, om zijn vermeende kinderen, I. I.I., [...]11/2020 en I. H. I., [...]08/2005, beiden van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat de visumaanvraag werd ingediend om zijn echtgenote K. K., [...]03/1992 te vervoegen maar dat volgens de advocaat van meneer op 2 september verklaarde dat de visumaanvraag gezinshereniging werd ingediend op basis van meneer zijn kinderen I. I., en I. H. I.. Bijgevolg wordt de visumaanvraag behandeld in het kader van de hereniging met de kinderen;

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Belgische geboorteakte werd voorgelegd waaruit blijkt dat meneer de vader is van de twee kinderen;

Overwegende dat artikel 40ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet het volgende stelt: " (...) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument."

Overwegende dat er ter staving van de daadwerkelijke zorg van de vader voor de kinderen geen documenten werden voorgelegd;

Overwegende bijkomend dat er geen elementen werden aangehaald door de betrokkenen die de afhankelijkheidsrelatie tussen de kinderen en de vader heeft aangetoond;

Bijgevolg werd niet afdoende aangetoond dat meneer I. het ouderlijk gezag (inclusief het recht van bewaring) geniet van de gezinsherenigers, en de daadwerkelijke zorg over hen draagt.

Bijgevolg werd niet voldaan aan de voorwaarden van gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen: geen

☐ De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

☐ De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

☐ Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

☐ De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing."

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van artikel 8 EVRM, artikel 7, 24 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van art. 40ter van de Vreemdelingenwet (Vw.), van artikel 20 VWEU, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de zorgvuldigheidsplicht, de redelijkheidsverplichting en het hoorrecht als beginselen van behoorlijk bestuur

Motieven bestreden beslissing:

Verwerende partij stelt dat er ter staving van de daadwerkelijke zorg van de vader voor de kinderen geen documenten werden voorgelegd en dat er geen elementen werden aangehaald die de afhankelijkheidsrelatie tussen de kinderen en de vader aantoont. Er zou niet afdoende aangetoond zijn dat verzoeker het ouderlijk gezag (inclusief het recht van bewaring) geniet over de kinderen en de daadwerkelijke zorg over hen draagt.

Argumenten van verzoeker:

Eerste onderdeel: schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht

Verwerende partij stelt ten onrechte dat er geen documenten voorliggen ter staving van de daadwerkelijke zorg van de vader voor de kinderen en dat er geen elementen werden aangehaald die de afhankelijkheidsrelatie tussen de kinderen en de vader aantoont.

Deze documenten lagen echter wel voor. Er werd door verwerende partij geen rekening gehouden met de foto's (45) die werden voorgelegd door verzoekers raadvrouw via mail op 12 september 2025 (stukken 3-4). De foto's worden zelfs niet vermeld in de bestreden beslissing. Het gaat om verschillende foto's van door de jaren heen en die op verschillende plekken werden genomen. De band tussen verzoeker en zijn twee jonge kinderen blijkt heel duidelijk op de neergelegde foto's.

Er werd verder ook geen rekening gehouden – ze worden niet eens genoemd in de bestreden beslissing – met de bewijzen van geldoverschrijvingen die werden voorgelegd en die nochtans ook opgesomd werden in de lijst van neergelegde documenten (zie stuk 7).

Ten slotte blijkt uit het visumdossier dat verwerende partij eveneens beschikte over kopieën van de paspoorten van de kinderen, waarop de in- en uitreisstempels duidelijk zichtbaar zijn. Ook met deze objectieve en verifieerbare gegevens werd geen rekening gehouden. In dit verband kan worden verwezen naar het overzicht van de verblijfsperiodes, zoals uiteengezet onder de feiten in dit verzoekschrift (p. 2).

Uit dit overzicht blijkt dat de kinderen van verzoeker herhaaldelijk en telkens voor lange, aaneengesloten periodes bij hem verbleven, variërend van twee tot zeven maanden per keer. Verwerende partij was aldus volledig op de hoogte van deze lange verblijven, maar heeft nagelaten hieraan enig gewicht toe te kennen.

De kinderen van verzoeker, H. I. en I.I., zijn respectievelijk 5 jaar en 7 maanden en 3 jaar en 3 maanden oud en bevinden zich bijgevolg in een uitgesproken afhankelijke levensfase. Het feit dat zij telkens voor dergelijke langdurige periodes bij hun vader verblijven, is geen toevallige omstandigheid, maar houdt rechtstreeks verband met hun jonge leeftijd en hun daadwerkelijke afhankelijkheid ten aanzien van hem. Juist omdat zij zo afhankelijk zijn van hem, verblijven zij telkens voor langere periodes bij hem.

Bovendien blijkt uit de samengetelde periodes dat de kinderen ongeveer één derde van hun leven bij verzoeker hebben doorgebracht. Dit is allesbehalve weinig waardoor het nog onbegrijpelijk is voor verzoeker hoe verwerende partij in de bestreden beslissing tot de conclusie komt dat er geen bewijzen van afhankelijkheid dan wel van de daadwerkelijke zorg voorliggen. In combinatie met hun zeer jonge leeftijd vormt dit een duidelijk en objectief bewijs van de daadwerkelijke zorgrol die verzoeker opneemt ten aanzien van zijn kinderen, alsook van het bestaan van een reëel, intens en duurzaam gezinsleven. De kinderen zijn verplicht om telkens naar Dubai dan wel naar Pakistan te reizen, en België (en het grondgebied van de EU) te verlaten, om hun gezinsleven te kunnen uitoefenen. Hier wordt verder in dit verzoekschrift nog op ingegaan.

Het is aldus duidelijk dat er ten onrechte in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen documenten of elementen voorliggen die de afhankelijkheidsrelatie aantonen. Verwerende partij ging onzorgvuldig te werk door te stellen dat er geen documenten of elementen voorliggen terwijl dit duidelijk wel het geval was.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een

zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verwerende partij schendt vervolgens ook de motiveringsplicht door in de bestreden beslissing niet te motiveren waarom zij de stukken die voorlagen niet in aanmerking heeft genomen of waarom zij niet voldoende zouden zijn om de daadwerkelijke zorg dan wel de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen. Verzoeker kan uit de bestreden beslissing niet afleiden of begrijpen waarom de voorgelegde stukken niet in aanmerking werden genomen of waarom er hiermee niet aan de voorwaarden uit de Vreemdelingenwet werd voldaan.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

De bestreden beslissing vormt een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht.

Tweede onderdeel: schending van het hoorrecht

Omdat er duidelijk geen rekening werd gehouden met de elementen in het administratief dossier, heeft verzoekers raadsvrouw contact opgenomen met verwerende partij op 12 en 19 februari en 2 maart 2026 met het verzoek om de bestreden beslissing te herzien. Hier kwam er echter geen antwoord op.

Zelfs indien verwerende partij in de overtuiging verkeerde dat er geen stukken voorlagen, kon zij contact opgenomen hebben met verzoeker en naar deze stukken gevraagd hebben. Dan had verzoeker zelf gewezen op de reeds neergelegde stukken en had hij nog bijkomende stukken kunnen neerleggen, met name extra bewijzen van geldoverschrijvingen van in de periode 2020-2025 (stukken 5-6).

Verwerende partij schendt hierdoor verzoekers hoorrecht in de zin van artikel 62 Vw. en als algemeen rechtsbeginsel.

Het hoorrecht wordt voorgeschreven door artikel 41 van het Handvest, dat stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-IndustrieMichelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleeden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. I-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I-9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. I-5469*, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

Het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67). Dat recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34). Het recht om in elke procedure te worden gehoord is niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 31).

Verzoeker kan bijgevolg op dienstige wijze de schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie aanvoeren. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida, § 40).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82).

Het recht op behoorlijk bestuur en het hoorrecht maken tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, zou gehoord zijn geweest, dan zou verzoeker verwerende partij op de stukken die zich reeds in het administratief dossier bevinden kunnen wijzen en zou hij ook bijkomende bewijzen kunnen neerleggen van die afhankelijkheid (stukken 5-6).

Derde onderdeel: de daadwerkelijke zorg en afhankelijkheidsband van verzoeker en zijn minderjarige kinderen Artikel 40ter, §2, 3° van de Vreemdelingenwet voorziet dat de ouder van een minderjarig Belgisch kind dient te beschikken over het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring. Daarnaast dient te worden nagegaan of betrokkene de daadwerkelijke zorg over het kind draagt.

Als verwerende partij van oordeel zou zijn dat daadwerkelijke zorg ontbreekt, dan dient zij, conform artikel 40ter, §3, tevens de afhankelijkheidsrelatie tussen de minderjarige Belg en ouder in kwestie te onderzoeken. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 20 VWEU, dat vereist dat rekening wordt gehouden met een eventuele afhankelijkheidsrelatie tussen de minderjarige Belg en ouder teneinde het recht op vrij verkeer en verblijf van de minderjarige Belg te kunnen waarborgen.

Er dient te worden vastgesteld dat verwerende partij geen enkele beoordeling maakt in de bestreden beslissing: noch van het begrip 'daadwerkelijke zorg', noch van het begrip 'afhankelijkheidsrelatie', noch van het begrip 'ouderlijk gezag' en noch van het begrip 'recht van bewaring':

Overwegende dat ter staving van de verwantschap een Belgische geboorteakte werden voorgelegd waaruit blijkt dat meneer de vader is van de twee kinderen;

Overwegende dat artikel 40ter, § 2, 3° van de vreemdelingenwet het volgende stelt: “ (...) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.”

Overwegende dat ter staving van de daadwerkelijke zorg van de vader voor de kinderen geen documenten werden voorgelegd;

Overwegende bijkomend dat er geen elementen werden aangehaald door de betrokkenen die de afhankelijkheidsrelatie tussen de kinderen en de vader heeft aangetoond;

Bijgevolg werd niet afdoende aangetoond dat meneer I. het ouderlijk gezag (inclusief het recht van bewaring) geniet van de gezinsherenigers, en de daadwerkelijke zorg over hen draagt.

Bijgevolg werd niet voldaan aan de voorwaarden van gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.

Verwerende partij stelt zeer eenvoudig dat er geen documenten werden voorgelegd en concludeert vervolgens dat al bovengenoemde elementen niet werden aangetoond. Zoals reeds werd aangetoond in het eerste en tweede onderdeel in dit verzoekschrift werden deze documenten wel voorgelegd.

Verwerende partij stelt dat er niet afdoende werd aangetoond dat verzoeker het ouderlijk gezag (inclusief het recht van bewaring) geniet. Voor verzoeker is het niet duidelijk hoe deze stelling kan overeenstemmen met de vaststelling door verwerende partij een aantal zinnen eerder in de bestreden beslissing dat er Belgische geboorteaktes werden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoeker de vader is van de kinderen.

Uit het visumdossier blijkt dat (onder meer) de volgende documenten in dit kader werden voorgelegd: de Belgische geboorteaktes, de Pakistaanse geboorteaktes, de Pakistaanse huwelijksakte, een Pakistaans gezinsregistratiecertificaat en een uittreksel uit het bevolkingsregister van de echtgenote van verzoeker, K. K., waarop hun huwelijk vermeld staat.

Uit deze documenten blijkt aldus heel erg duidelijk dat verzoeker zowel volgens het Pakistaans als het Belgisch recht gehuwd is met mevrouw K. K.. De kinderen zijn uit dit huwelijk geboren. Zowel volgens het Belgisch als het Pakistaans recht volgt hieruit dat de beide ouders zowel het ouderlijk gezag hebben als het recht van bewaring. Er is immers geen sprake van een echtscheiding die iets anders zou bepalen. Uit de voorgelegde stukken blijkt aldus wél afdoende dat verzoeker over het ouderlijk gezag en het recht van bewaring beschikt.

Wat betreft de daadwerkelijke zorg en de afhankelijkheidsrelatie dient benadrukt te worden dat de daadwerkelijke zorg (die overigens ook aanwezig is) één relevant element is in de afhankelijkheidsrelatie, maar deze laatste omvat ook economische en affectieve banden. De toets van verwerende partij moet daarom tweeledig en genuanceerd zijn. In casu heeft er geen enkele toets plaatsgevonden.

Het Hof van Justitie heeft herhaaldelijk geoordeeld dat rekening moet worden gehouden met alle relevante feiten (HvJ 10 mei 2017, Chavez-Vilchez, C-133/15; HvJ 8 mei 2018, K.A., C-82/16; HvJ 5 mei 2022, XU, gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19). Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er helemaal geen rekening werd gehouden met de elementen in het administratief dossier die gekend waren voor verwerende partij en de stukken die voorlagen.

Het Hof van Justitie bevestigde in talrijke arresten een afgeleid recht op verblijf in hoofde van de ouder van een minderjarige Belg die, bij gebrek aan grensoverschrijdend element, geen beroep kan doen op de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn. Dit om te vermijden dat de sedentaire Belg het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten waardoor deze het effectieve genot zou worden onteigend van rechten die verbonden zijn aan de status van Unieburger (HvJ 2 maart 2010, C-135/08, Rottmann, punt 42).

Het Hof van Justitie stelt in de zaak C-34/09, Ruiz Zambrano, van 8 maart 2011 het volgende:

“43. Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt onteigend te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven.

44. Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen. Tevens loopt de betrokken persoon, indien hem geen arbeidsvergunning wordt afgegeven, het risico niet over

voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorzien in zijn eigen onderhoud en in dat van zijn gezin, wat er eveneens toe zou leiden dat zijn kinderen, burgers van de Unie, zouden worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten uit te oefenen.

45. Op de voorgelegde vragen dient dus te worden geantwoord dat artikel 20 VWEU aldus moet worden uitgelegd, dat het zich ertegen verzet dat een lidstaat aan een staatsburger van een derde staat, die zijn kinderen van jonge leeftijd, burgers van de Unie, ten laste heeft, het recht van verblijf ontzegt in de lidstaat waar deze kinderen verblijven en waarvan zij de nationaliteit bezitten, en hem bovendien een arbeidsvergunning weigert, aangezien zulke beslissingen de betrokken kinderen het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzeggen.”

In haar beoordeling dient verwerende partij ook rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU, in samenhang gelezen met het hoger belang van het kind zoals vastgelegd in artikel 24, lid 2 van het Handvest (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, punt 70).

De relevante factoren bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie worden opgesomd in de memorie van toelichting bij de wet van 10 maart 2024 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake het recht op gezinshereniging:

- Wie de houder is van het ouderlijk gezag;
- Of er een andere ouder met een permanent verblijfsrecht aanwezig is in de lidstaat van verblijf van het kind;
- Bij welke ouder de wettelijke, financiële of affectieve last van het kind rust; - Of er een andere Unieburger-ouder op het grondgebied van de Europese Unie aanwezig is, die de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het minderjarige kind kan en wil opnemen;
- De leeftijd van het kind;
- De lichamelijke en emotionele ontwikkeling van het kind; de mate van zijn affectieve relatie zowel met de ouder die burger van de Unie is als met de ouder die onderdaan van een derde land is;
- Het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het van de derdelander-ouder zou worden gescheiden;

Het Hof van Justitie stelt bovendien dat de omstandigheid dat de andere ouder daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is maar op zich niet volstaat om te kunnen vaststellen dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen de derdeland-ouder en het kind (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, punt 71).

Verwerende partij dient rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden, de afhankelijkheidsverhouding tussen verzoeker en zijn kind en de gevolgen van de bestreden beslissing voor het minderjarige kind.

De banden van verzoekers kinderen met hem zijn zeer hecht en zij zijn zowel affectief (zie de foto's en de langere verblijven) als financieel afhankelijk van hem (zie de geldoverschrijvingen en het feit dat verzoeker altijd instaat voor het gezin wanneer zij bij hem verblijven).

Omwille die afhankelijkheid verblijven de kinderen en de echtgenote voor langere periodes bij hem in Pakistan en in Dubai. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen was het mogelijk maandenlang in Pakistan/Dubai te verblijven maar gezien de oudste nu schoolplichtig is geworden (hij is ouder dan 5 jaar), zal dit niet meer mogelijk zijn. Indien er aan verzoeker geen verblijfsrecht wordt toegekend, zal de mogelijkheid voor de kinderen om hun vader te zien ernstig worden beperkt. Zij zullen niet in staat zijn om op een volwaardige manier hun recht op gezinsleven uit te oefenen. Zij zullen op die manier gescheiden worden van hun vader. Dit is onmogelijk in hun hoger belang (waar verwerende partij op geen enkele manier rekening mee heeft gehouden in de bestreden beslissing). De kinderen van verzoeker zouden verplicht worden, indien zij hun gezinsleven met hun vader wensen uit te oefenen, België (en het grondgebied van de Europese Unie) te verlaten. Dit vormt een schending van artikel 20 VWEU.

Vierde onderdeel: Recht op bescherming van gezins- en familieleden en hoger belang van het kind

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter §2 Vw. het recht op gezinsleven van het kerngezin van een Belgische onderdaan waarborgt (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1). Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat het een wettelijke verankering vormt van het recht op bescherming van het gezins- en familieleden van de familieleden van een Belg die

geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, zodat het conform artikel 8 EVRM is (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven niet. Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een kind dat wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel deel uitmaakt van het gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45).

Uit deze rechtspraak van het EHRM blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze gezinsband tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21). Ook het feit dat een kind wordt opgenomen in de pleegzorg, beëindigt de natuurlijke gezinsband niet (EHRM 25 februari 1992, Margareta en Roger Andersson/Zweden, § 72; zie ook ECRM 27 juni 1996, Johansen/Noorwegen, § 52).

Om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan men aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland §28, EHRM 19 februari 1996, Gül/ Zwitserland, §32).

Zelfs in geval van echtscheiding stelt het EHRM dat dit geen einde maakt aan de gezinsband tussen ouder en kind. In casu is geen sprake van echtscheiding. Verzoeker en zijn echtgenote zijn gelukkig getrouwd en willen niets liever dan dagelijks samen de zorg voor hun kinderen dragen. Zoals reeds werd uiteengezet, verblijven de kinderen van verzoeker en zijn echtgenote voor langere periodes samen in Dubai of Pakistan. Dit bleek duidelijk uit de stempels in de paspoorten die ter beschikking waren van verwerende partij. Voor langere periodes is er dus telkens sprake van samenwoning. De reden waarom er geen samenwoning is in België is het gebrek aan een verblijfsvergunning. De kinderen van verzoeker (en de echtgenote voor de volledigheid) worden verplicht om het Belgisch grondgebied en met uitbreiding het grondgebied van de Europese Unie te verlaten om zo hun recht op hun gezinsleven te kunnen uitoefenen. Dit vormt een schending van artikel 20 VWEU.

Verwerende partij miskent de daadwerkelijke en gestaafde gezinsband tussen verzoeker en zijn minderjarig kinderen. Verzoeker heeft zich vanaf de geboorte van zijn kinderen altijd als hun vader gedragen. Dit blijkt uit de langere periodes waarin zij samen zijn, vrijwel meteen na de geboorte van het eerste kindje. Hij zorgt voor hen en staat ook financieel voor hen in. Ze hebben een heel hechte en affectieve band. Dit blijkt uit de stukken die voorliggen.

In casu verplicht artikel 8 EVRM om aan verzoeker een verblijfsrecht toe te kennen. Immers, artikel 8 EVRM verbiedt enerzijds aan lidstaten om zich op ongerechtvaardigde manier, d.w.z. niet in overeenstemming met de voorwaarden van artikel 8, lid 2 EVRM, in te mengen in het gezins- en privéleven. Anderzijds legt artikel 8 EVRM in bepaalde omstandigheden ook positieve verplichtingen op aan een lidstaat om een verblijfsmachtiging toe te kennen ter bescherming van het gezinsleven. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Verwerende partij heeft immers geen enkele toetsing doorgevoerd van de inmenging in het gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM. Er werd geen proportionaliteitstoets doorgevoerd.

Ook om deze reden is de bestreden beslissing onwettig.

Artikel 8 EVRM verplicht lidstaten daarnaast ook om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen bij het nemen van administratieve beslissingen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in het arrest Jeunesse t. Nederland van 3 oktober 2014 duidelijk gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt ook zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; mutatis mutandis, Popov v. France, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135; and X v. Latvia [GC], no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a nonnational parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”

Ook op grond van artikel 24 van het Handvest was verwerende partij verplicht om bij het nemen van de bestreden beslissing rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij meent dat de afwezigheid van verzoeker het welzijn van zijn kind niet hoeft te schaden, aangezien deze bij zijn moeder woont en dat de moeder de zorg voor de kinderen kan opnemen.

De motivering laat niet toe om te begrijpen waarom verwerende partij afwijkt of zich in de plaats stelt van de familie- en jeugdrechtbank, die oordeelde dat het in het belang van de kinderen is dat zij een goede relatie met hun vader kunnen opbouwen.

Verwerende partij houdt geen rekening met de stukken en de informatie die zich in het dossier van verzoeker bevinden en schendt hierdoor de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De houding van verwerende partij is kennelijk onredelijk gezien de vanzelfsprekendheid van de afhankelijkheidsrelatie en de daadwerkelijk zorg die uit de voorgelegde stukken blijkt en dus schendt zij ook het redelijkheidsprincipe.

In casu is de genomen beslissing niet zorgvuldig voorbereid, werd de materiële motiveringsplicht geschonden en werd verzoeker niet gehoord. De bestreden beslissing vormt bovendien een schending van het recht op gezinsleven van verzoeker en van de kinderen conform artikel 8 EVRM. Het is ook een schending van het hoger belang van de kinderen van verzoeker. De bestreden beslissing schendt ook artikel 20 VWEU.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.1. In een eerste onderdeel betoogt de verzoeker dat de verwerende partij ten onrechte vaststelt dat geen stukken ter staving van de daadwerkelijke zorg en geen elementen ter staving van de afhankelijkheidsrelatie werden voorgelegd. Hij verwijst naar de foto's die zijn raadvrouw op 12 september 2025 per e-mail zou hebben overgemaakt, naar de bewijzen van geldoverschrijving en naar de kopieën van de paspoorten van de kinderen met de in- en uitreisstempels.

De Raad merkt op dat de foto's zich niet in het administratief dossier bevinden. Het komt in het kader van een visumprocedure in beginsel toe aan de aanvrager om de nuttige stukken aan de verwerende partij over te maken. De zorgvuldigheidsverplichting die op de overheid rust, geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer ten aanzien van de burger.

Ter terechtzitting legt verzoeker een verzendbewijs van een email aan de verwerende partij neer. Daargelaten de vraag of het emailadres correct was, toont de verzoeker hiermee hoogstens aan dat een e-mail werd verstuurd naar een bepaald adres, niet dat deze de verwerende partij effectief heeft bereikt. Uit het administratief dossier (stuk 47) blijkt bovendien dat de visumaanvraag werd behandeld via de bevoegde diplomatieke post en dat de verzoeker hiertoe communiceerde via een ander emailadres, namelijk dat van de diplomatieke post te Abu Dhabi. De verzoeker toont niet aan dat de foto's de verwerende partij vóór het nemen van de bestreden beslissing hebben bereikt. De verwerende partij kan dan ook niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

De bewijzen van geldoverschrijving bevinden zich wel in het administratief dossier. Blijkens stuk 48 gaat het om 6 overschrijvingen tussen februari en juli 2025, voor een totaalbedrag van 3.135 EUR, ter ondersteuning van het gezin, zijnde de echtgenote en de twee kinderen. Voor zover de bestreden beslissing vermeldt dat geen stukken werden voorgelegd, is die vaststelling op dit punt onnauwkeurig. Dit leidt evenwel niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing. De vereiste van daadwerkelijke zorg in de zin van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet is een afzonderlijke en strengere voorwaarde dan het begeleiden of vervoegen, en houdt meer in dan het onderhouden van een band met het kind. Blijkens de voorbereidende werken omvat dit begrip, naast de dagdagelijkse zorg- en opvoedingstaken, tevens het aspect van materiële zorg en steun (*Parl.St. Kamer 2022-2023, nr. 55-3596/1*). De vereiste kan echter niet worden verengd tot het louter financieel bijdragen voor het kind. Een bijdrage die strekt tot ondersteuning van het gezin in zijn geheel en die zich beperkt tot 6 overschrijvingen over enkele maanden, toont op zich niet aan dat de verzoeker de daadwerkelijke zorg over de kinderen draagt. Verzoeker partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij, indien zij deze overschrijvingen uitdrukkelijk had besproken, tot een andere beoordeling had kunnen komen.

De kopieën van de paspoorten van de kinderen met de in- en uitreisstempels bevinden zich niet in het administratief dossier. Het overzicht van de verblijfsperiodes dat de verzoeker in het verzoekschrift uiteenzet, steunt uitsluitend op deze stempels. De verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij over deze stukken beschikte, en kan haar dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar bijkomende bewijzen van geldoverschrijving uit de periode 2020-2025 (stukken 5-6), merkt de Raad op dat deze voor het eerst in beroep worden voorgelegd. Bij de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). De Raad kan met deze stukken geen rekening houden.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij de bestreden beslissing op dit punt niet afdoende heeft gemotiveerd. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.2.2. In het tweede middelonderdeel voert de verzoekende partij de schending aan van haar hoorrecht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet, in artikel 41 van het Handvest en als algemeen rechtsbeginsel. Zij betoogt dat de verwerende partij haar vóór het nemen van de bestreden beslissing had moeten contacteren om naar de stukken te vragen, en dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op haar verzoeken tot herziening van 12 en 19 februari en 2 maart 2026.

Zij stelt dat zij, indien gehoord, op de reeds neergelegde stukken had kunnen wijzen en bijkomende bewijzen van geldoverschrijving uit de periode 2020-2025 (stukken 5-6) had kunnen voorleggen.

Artikel 41 van het Handvest is gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie en niet tot de lidstaten (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., punt 67). Verzoeker kan zich daarop niet dienstig beroepen. Het recht om te worden gehoord maakt wel als algemeen beginsel deel uit van de rechten van verdediging in het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M.).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in de loop van de procedure werd gecontacteerd. Hij heeft de visumaanvraag aanvankelijk ingediend in functie van zijn echtgenote. Met een e-mail van 26 augustus 2025 heeft de Belgische diplomatieke post te Abu Dhabi de raadvrouw van de verzoeker gewezen op de ontbrekende stukken, met name een ziektekostenverzekering, een bewijs van voldoende huisvesting en een bewijs van de solvabiliteit van de echtgenote. Met een e-mail van 2 september 2025 heeft de raadvrouw geantwoord dat de aanvraag strekt tot hereniging met de minderjarige Belgische kinderen en heeft zij uiteengezet welke stukken volgens haar dienden te worden voorgelegd. De verzoeker heeft aldus de gelegenheid gehad zijn standpunt kenbaar te maken en zijn aanvraag aan te vullen, en heeft van die gelegenheid gebruikgemaakt.

De informatie die op 26 augustus 2025 werd verstrekt, betrof de voorwaarden voor de gezinshereniging in functie van de echtgenote. Op dat ogenblik was de aanvraag in die zin geformuleerd. Verzoeker kan het bestuur niet verwijten dat deze informatie op die voorwaarden betrekking had.

In een door hem ingeleide visumprocedure moet de verzoeker de nuttige stukken bij zijn aanvraag voegen. De zorgvuldigheidsverplichting geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer ten aanzien van de burger. De voorwaarde van de daadwerkelijke zorg staat uitdrukkelijk in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, zodat de verzoeker wist wat hij diende aan te tonen. Het hoorrecht legt de verwerende partij geen verplichting op om de verzoeker, nadat deze zijn aanvraag heeft toegelicht, nogmaals uit te nodigen die aanvraag aan te vullen.

De contacten van 12 en 19 februari en 2 maart 2026 dateren van ná de bestreden beslissing van 27 januari 2026 en kunnen het hoorrecht ten aanzien van die beslissing niet aantasten. Deze contacten gelden als een verzoek om herziening. Een administratieve overheid bij wie een verzoek om herziening aanhangig wordt

gemaakt, is niet verplicht tot een nieuw onderzoek over te gaan wanneer geen wettelijke of reglementaire bepaling haar daartoe verplicht. Een dergelijk verzoek komt voor als een willig beroep waarop de overheid niet verplicht is in te gaan (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, 741).

Dat de verzoeker zich van de vereiste van daadwerkelijke zorg bewust was, blijkt bovendien uit de stukken die zijn raadvrouw op 12 september 2025 heeft willen overmaken ter staving van de afhankelijkheid. Zoals bij het eerste onderdeel is vastgesteld, kan het uitblijven van de overmaking van deze stukken niet aan de verwerende partij worden toegeschreven. De verwerende partij heeft de verzoeker dus niet de mogelijkheid ontnomen om deze elementen aan te brengen, en heeft het hoorrecht op dit punt niet geschonden.

In zoverre de verzoeker aanvoert dat hij, indien gehoord, bijkomende bewijzen van geldoverschrijving uit de periode 2020-2025 (stukken 5-6) had voorgelegd, stelt de Raad vast dat een financiële bijdrage op zich de daadwerkelijke zorg niet aantoonst, zoals bij het eerste onderdeel is uiteengezet. De overlegging van bijkomende stukken van die aard zou de beoordeling niet hebben gewijzigd, zodat de procedure op dit punt geen andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, punt 38).

Een schending van het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en als algemeen rechtsbeginsel, wordt niet aangetoond. Het tweede onderdeel is ongegrond.

3.2.3. In het derde middelonderdeel verwijt verzoeker de verwerende partij voorts dat zij geen toepassing heeft gemaakt van artikel 40ter, § 3, van de vreemdelingenwet. Die bepaling verplicht de gemachtigde om, wanneer hij het verblijf weigert aan een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, van de voormelde wet dat de daadwerkelijke zorg niet aantoonst, rekening te houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden, met de afhankelijkheidsverhouding tussen het familielid en de minderjarige Belg, en met de gevolgen van de weigering voor het recht van vrij verkeer en verblijf van de minderjarige Belg.

Deze toets vormt de codificatie van de waarborg die voortvloeit uit artikel 20 van het VWEU. Zij strekt ertoe na te gaan of de weigering tot gevolg zou hebben dat de minderjarige Belg feitelijk wordt gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten (HvJ 8 maart 2011, C-34/09, *Ruiz Zambrano*; HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez*, punten 70-72).

Het komt aan de derdelander-ouder toe de gegevens te verschaffen aan de hand waarvan een dergelijk gevolg kan worden vastgesteld (HvJ 10 mei 2017, C-133/15, *Chavez-Vilchez*, punten 75-76).

In zoverre de verzoeker aanvoert dat hij over het ouderlijk gezag en het recht van bewaring beschikt, kan hij op het juridische vlak worden gevolgd. Uit het huwelijk, de afstamming van de kinderen daaruit en de afwezigheid van een andersluidende rechterlijke beslissing volgt dat beide ouders naar Belgisch recht het ouderlijk gezag en het recht van bewaring gezamenlijk uitoefenen. De beoordeling van de verwerende partij betreft echter niet die juridische titel, maar de feitelijke situatie, namelijk of de verzoekende partij daadwerkelijk de zorg over de kinderen draagt. De vaststelling dat niet afdoende is aangetoond dat de verzoeker het ouderlijk gezag geniet en de daadwerkelijke zorg over de kinderen draagt, moet in die zin worden gelezen. De daadwerkelijke zorg blijft hoe dan ook een afzonderlijke, cumulatieve voorwaarde.

Anders dan de verzoeker voorhoudt, heeft de verwerende partij de afhankelijkheidsverhouding niet onbesproken gelaten. Zij heeft vastgesteld dat geen elementen werden aangebracht die de afhankelijkheidsrelatie tussen de kinderen en de verzoekende partij aantonen. De verzoeker brengt ook in zijn verzoekschrift geen gegevens aan waaruit een afhankelijkheid blijkt die hem tot een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen leiden. Het weerlegbaar vermoeden van afhankelijkheid dat ontstaat wanneer de derdelander-ouder duurzaam met de andere ouder samenwoont en de zorg dagelijks wordt gedeeld, doet zich niet voor, nu de verzoeker niet met de kinderen samenwoont (HvJ 5 mei 2022, C-451/19 en C-532/19, *XU en QP*, punten 69-70).

Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder, die de Belgische nationaliteit heeft, sinds 2006 in België verblijft (stuk 14) en dat de kinderen sinds hun geboorte bij haar wonen. Het verblijf van de kinderen in de Unie is aldus verzekerd door de aanwezigheid van de Belgische moeder en hangt niet af van de toelating van de verzoekende partij, die in de Verenigde Arabische Emiraten verblijft. De weigering van het visum heeft niet tot gevolg dat de kinderen het grondgebied van de Unie moeten verlaten. Wanneer de ouder zich op het grondgebied bevindt, kan de weigering of de beëindiging van diens verblijf het kind tot vertrek nopen, en heeft de toets van artikel 40ter, § 3, van de vreemdelingenwet een werkelijk voorwerp. De weigering van een eerste toelating tot het grondgebied aan een ouder die in het buitenland verblijft, wijzigt de bestaande toestand daarentegen niet.

De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij de afhankelijkheidsverhouding of de gevolgen van de weigering voor het recht van vrij verkeer en verblijf van de kinderen onjuist of onzorgvuldig heeft beoordeeld. Een schending van artikel 40ter, § 3, van de vreemdelingenwet en van artikel 20 van het VWEU wordt niet aangetoond.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

3.2.4. In het vierde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van het recht op gezins- en familieleven (artikel 8 van het EVRM), van het hoger belang van het kind (artikel 24 van het Handvest) en van artikel 20 van het VWEU. Hij betoogt dat de verwerende partij geen enkele toetsing van de inmenging in het gezinsleven en geen proportionaliteitstoets heeft doorgevoerd, en dat artikel 8 van het EVRM haar *in casu* een verblijfsrecht oplegt.

De Raad herinnert eraan dat het bestaan van een gezinsleven tussen een ouder en zijn minderjarig kind in beginsel wordt verondersteld. Dit volstaat evenwel niet om tot de gegrondheid van het onderdeel te besluiten, nu de draagwijdte van de uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichtingen verschilt naargelang het gaat om een inmenging in een bestaand verblijf dan wel om een eerste toelating tot het grondgebied.

In casu betreft de bestreden beslissing de weigering van een visum, aangevraagd vanuit de Verenigde Arabische Emiraten, waar de verzoeker verblijft. Het gaat aldus om een weigering van een eerste toelating tot het grondgebied. Een dergelijke weigering houdt geen inmenging in een bestaand gezinsleven in, maar dient te worden beoordeeld in het licht van de positieve verplichtingen die artikel 8 van het EVRM op de Staat kan doen rusten. Hierbij geldt een billijke belangenafweging, waarbij de Staat een ruime beoordelingsmarge toekomt en artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting inhoudt om de keuze van de gezinsleden omtrent hun gemeenschappelijke verblijfplaats te eerbiedigen of om gezinshereniging op het grondgebied toe te staan (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 107).

De verzoeker die zich op een positieve verplichting beroept, dient aan te tonen dat er een onoverkomelijke hinderpaal bestaat voor het verderzetten van het gezinsleven elders, dan wel dat de toelating tot het grondgebied de enige weg is om dat gezinsleven te beleven.

Verzoeker toont dit niet aan.

Hij betoogt dat de kinderen voor langere periodes in Dubai of Pakistan verblijven en dat zij worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun gezinsleven te beleven. Dit betoog staat evenwel haaks op het in randnummer 3.2.3 vastgestelde en niet-betwiste gegeven dat de moeder de Belgische nationaliteit heeft, sinds 2006 in België verblijft, en dat de kinderen sinds hun geboorte bij haar in België wonen. De weigering van het visum aan de in het buitenland verblijvende verzoeker wijzigt deze bestaande toestand niet en noopt de kinderen niet tot vertrek. Het gezinsleven, zoals het tot op heden wordt beleefd, kan op dezelfde wijze worden voortgezet, onder meer door bezoeken en, zoals uit het administratief dossier blijkt, door financiële ondersteuning. Dat de verzoeker in de Verenigde Arabische Emiraten verblijft, vloeit voort uit zijn eigen keuze.

Waar de verzoeker aanvoert dat geen enkele toetsing en geen proportionaliteitstoets heeft plaatsgevonden, treedt de Raad hem niet bij. De voorwaarde van de daadwerkelijke zorg en van de afhankelijkheidsverhouding, neergelegd in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 3°, en § 3, van de vreemdelingenwet, vormt in deze context het door de wetgever voorziene kader waarbinnen de in artikel 8 van het EVRM en artikel 20 van het VWEU besloten belangen worden beoordeeld. Zoals bij de bespreking van het eerste en het derde onderdeel is vastgesteld, heeft de verwerende partij de daadwerkelijke zorg en de afhankelijkheidsverhouding beoordeeld, zonder dat verzoeker die heeft aangetoond. Er bestond voor de verwerende partij dan ook geen verplichting om daarnaast een afzonderlijke proportionaliteitstoets onder artikel 8, lid 2, van het EVRM door te voeren, nu er geen sprake is van een inmenging in een bestaand gezinsleven.

Wat het hoger belang van het kind betreft, herinnert de Raad eraan dat de nationale overheden daaraan een aanzienlijk gewicht moeten toekennen, zonder dat dit belang op zich doorslaggevend is (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 109; artikel 24 van het Handvest). Het hoger belang van de kinderen wordt *in casu* evenwel niet geschaad door de bestreden beslissing. De kinderen blijven bij hun Belgische moeder, bij wie zij sinds hun geboorte wonen, in hun gebruikelijke leefomgeving; de weigering scheidt hen niet van de ouder die hun feitelijke zorg draagt. Bovendien is, zoals bij het eerste onderdeel uiteengezet, niet aangetoond dat de verzoekende partij de daadwerkelijke zorg over de kinderen draagt. De door verzoeker ingeroepen rechtspraak (*Jeunesse*) betrof bovendien de regularisatie van een ouder die reeds langdurig in het gastland verbleef binnen een aldaar gevestigd gezin, en is in die zin niet vergelijkbaar met de huidige situatie van een eerste toelating van een in het buitenland verblijvende ouder.

Waar verzoeker ten slotte de schending van artikel 20 van het VWEU aanvoert, verwijst de Raad naar hetgeen bij de bespreking van het derde onderdeel werd vastgesteld (randnummer 3.2.3): nu het verblijf van de kinderen in de Unie verzekerd is door de aanwezigheid van de Belgische moeder, heeft de weigering van het visum niet tot gevolg dat zij het grondgebied van de Unie feitelijk moeten verlaten. Het onderdeel mist op dit punt feitelijke grondslag.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest of van artikel 20 van het VWEU. Het vierde onderdeel is ongegrond.

Het middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT